

з л о я н - Грях...Грях е да сториш зло на беззащитен човек...
Една черна мисъл ме мъчи ден и нощ...Да беше ръката ми
- бих я отсякъл...Да беше окото ми - бих го извадил...
Но мисъл, мисъл не се изтрива от ума...Образи не се
заличават от паметта...

о а н - А с е н - Ти си много изморен, чичо...Много...

з л о я н - Как да излича образа на мъртвия Балдуин...Усмивката
замръзнала на восъчното му лице...Той имаше големи
грехове! Беше горд и надменен...Но после...После...
Стражите разправят, че нощем, ~~там~~ където е заровено
тялото, се явявало сияние, което светело до зори...
И хората получавали изцеление на гроба му...Той беше
беззащитен...Може ~~он~~ и аз скоро няма да съм на този
свят...Усещам, че ~~някъде~~ иде вече. Никога до-
сега не съм имал това чувство. Дори в най-страшните
битки...Но сега тя иде...Та е тук...Иде краят на
моята борба и аз ще мога да си почина от всичко. От
^{всичко зло} толкова ~~зло~~...От толкова човешка низост...Ти може би
скоро ще ~~трябва~~ ме заместиш...Няма по-хубава земя от
нашата...Никъде по света. Пази я, Йоане!

Близа Радул.

а д у л - Беликият логотет на царството княз Белота.

з л о я н - Нека влезе.

Появява се Белота. Радул излиза.

е л о т а - Поклон, царство ти! Имам ~~де~~ важни новини!

з л о я н - Говори пред Йоан! Говори, Белота!

е л о т а - Не мисли, че си очистил враговете си из корен.

Борил, Николица и другите пак кроят нещо не добро. До-
нася ми се, че твърде често се събират, готвят някаква